

TIMES & COLT

OBČASNÍK KAMARÁDŮ STARÉ ŘEKY

© KSŘ Beroun – neprodejné

text: Baron, Noha, Mirka, Dan,

29

20. února 2016

Ríša, Bobina, Frambík, Tonda, atd....

„ZLATÁ ŠEDESÁTÁ.“

Již se stalo pravidlem, že se náš občasník v každém ze svých vydání zabývá historií. V TIMES & COLT z 31. 12. 1999 jsme uveřejnili obsáhlý článek o historii, dokonce o prahistorii trampingu. V dnešním pojednání se podíváme do historie ne tak vzdálené. Vracíme se v čase do „ZLATÝCH ŠEDESÁTÝCH“. Vrátime se do dob, Beatlesmanie, spartakiád, mléčných barů, vexláků, akcí Z, pracovních sobot, rádia Luxembourg, prvních Port, časopisu Tramp a mnoha dalších atributů

oné doby. Ano, už je to 50 let, co se na rukávech šesti sepraných košil vonících po kouři táborového ohně objevila domovenka s vychazejícím sluncem a řekou pramenící v horách. Poprvé zněl nad údolím Berounky refrén písně „Pojďte, všichni kamarádi, pojdte všichni sem, Kamarádi Staré řeky, pojedeme ven.“ A jezdilo se! Zdálo se, že se blýská na lepší časy. V kinech se opět objevily cowboyky, vycházely dobrodružné knihy, které jsme znali jen z vyprávění svých rodičů, éterem se nesly první tóny hudby country. Nevydrželo to dlouho! Jedné tmavé noci na sklonku léta 1968 se vydali na velký vandr podivní internacionální patrampové ze severu, východu, i jihu. Lesy byly plné kozáků a jejich vehiculů. Trvalo nějakou chvíli, než se stáhli z lesů do kasáren a my jsme zase mohli ke svým campům. Opět nás na nádražích a po hospodách kontrolovaly hlídky VB, často posílené pomocnou stráží VB, jejíž příslušníci se vyznačovali obzvláště úpornou tupostí. Dvě desítky let jsme si hájili své ostrůvky svobody v nesvobodě. První předzvěsti změn byly velké party podivných trampů v bakelitových autech, které nemířily do lesů, ale do Prahy. Uspořádaly si velký potlach v zahradě Lobkowiczského paláce. Netrvalo dlouho a podivní trampové zmizeli, zůstali po nich v pražských ulicích jen bakelitová auta. Také internacionální patrampové naložili své vehicly na vlak a odtáhli na východ. V lesích po nich zbyl smrad a spousta nevybuchlé munice. Zato na lesních cestách nám přibýlo závor a cedulí „Soukromý majetek - vstup zakázán!“ Ještě ale jsou stále místa, kde hoří naše ohně, zpívají se naše písně, kde žijeme po svém. Padesát let to už je doba, za kterou se stojí ohlédnout. Osada Kamarádi Staré řeky žije !! Má mnoho členů, kamarádi přicházejí i odcházejí, někteří bohužel navždy. Zájmy osadníků Kamarádů Staré řeky jsou rozsáhlé, jak lze sledovat v našem občasníku TIMES & COLT. Kromě Arktidy a Antarktidy snad není kontinent, na kterém by nestanul některý z našich osadníků. Osadu významně reprezentuje kapela, která se věnuje převážně trampským písním. Osada má svůj camp, srub, dokonce i své vlastní loďstvo. Není v Evropě mnoho velkých řek, po kterých se neplavil vor Cujcák i loď Admirál Grog a Berounka. Dnes se osadníci plaví i po mořích a oceánech. Nadace pro randy a legrace KSŘ vymýšlí a organizuje mnoho taškařic a šigrošád. Sleziny konané každou středu jsou hojně navštěvovány, a ne jen osadníky. Zbývá doufat, že nás příliš nezasáhne nová vlna podivných trampů, deroucích se nyní do Evropy po statisících. A stane-li kdy na prahu osady noha cizáková, pak povstaňmež, jako jeden muž a pravme spolu s Šumichrástem Malbohanem:

„Gowno !“

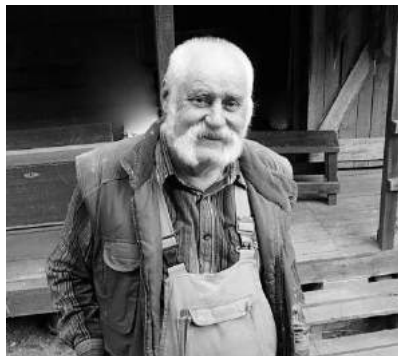
Vše lze uzavřít společným přáním. Vzhůru do další 50.!! „Byli jsme a budem“!

Odešel Kamarád

„Pojď se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré a kde oblaka bílá rychleji než kde jinde plují.....“

Jaroslav Foglar

25. 8. 2015 zemřel náhle ve věku nedožitých 73 let náš kamarád Pavel Petříček- Rafika

Odešel za svými kamarády tam, odkud není návratu. Rozloučit se s ním na poslední cestě přišlo mnoho kamarádů. Každý si v té chvíli uvědomil, co všechno pro naši osadu Pavel udělal, kolik pěkných chvil jsme společně prožili kolik písniček zazpívali a jak dlouhou cestu jsme společně prošli. Tolik se těšil na oslavy 50.let osady. Snad si tam nahoře v nebeském baru, kde brandy nalejvá Bůh připije i s ostatními kamarády na zdar osady. My budeme vzpomínat. Baron.

Tramping byl podstatnou součástí Pavlovy osobnosti

Od svého mládí až do konce života miloval přírodu, kamarády, trampskou písničku. Takřka před 50ti lety, v roce 1966, založil spolu s pár kamarády trampskou osadu Kamarádi Staré řeky. Navrhnul osadní vlajku, domovenku, je autorem textu osadní hymny. Naši osadě, jejíž byl Pavel dlouholetým šerifem, věnoval takřka všechno svůj volný čas. S láskou a trpělivostí vyráběl pro kamarády řezbářské předměty, totemy a suvenýry našich trampských potlachů. Byl iniciátorem takřka všeho dění v osadě. Odešel kamarád, jehož

životním krédem byla myšlenka navždy uchovaná na naší osadní vlajce:

LÁSKOU NAŠÍ JE PŘÍRODA, PŘÍKAZEM BUDIŽ KAMARÁDSTÍ.

Zpráva o nenadálém úmrtí našeho kamaráda zaskočila všechny, v duších se nám rozhostil smutek. Ale zároveň se otevřela náruč krásných vzpomínek na chvíle, které jsme spolu prožívali v sluncem prozářených dnech, na stezkách společně prošlapaných a nocích ozářených plameny ohňů. Věřím že jeho duše nalezla klid. V našich myslích i srdcích zůstane již navždy s námi.

za osadu Baron

Následují písničku složil a věnoval památce Rafiky Tony Linhart

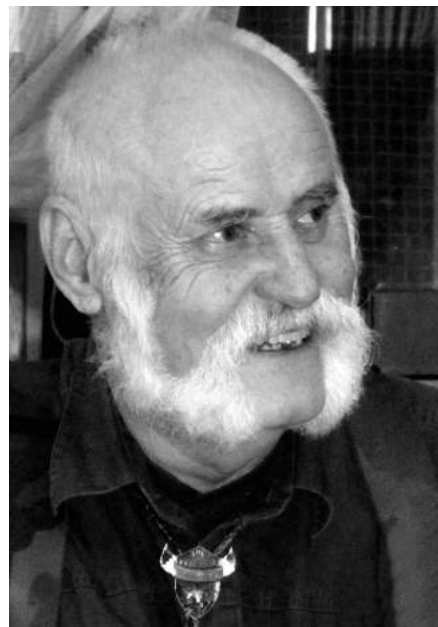
RAFIKA IN MEMORIAM

Život jsou koleje,
co někam vedou,
kde mají konec
a kam vlaky jedou?
Nikdy se nedozvíš,
kde je tvá hvězda,
kde září naděje,
co se ti nezdá?

Když jsi psal písničku o Staré řece,
že přijde jaro, to věděl jsi dřív.
Bylo ti tenkrát tak lehké u srdce
kopat jsi studnu a rozdával smích.
Ať je ti lehké tam v modrý dálce
a zůstane v srdci ten pověstnej klid.
Jsme přece s tebou a držíme palce!
Cesta je dlouhá dál musíme jít

Život jsou koleje,
jinak to není,
někde je božskej klid
a pivo pění.
Život jsou koleje,
trať není rovná,
stačí jen smůlu mít,
šlápněš do (hádej kam)

Rozloučení s tátou

Milá rodino, kamarádi trampové, vážení hosté,

chci Vám poděkovat za to, že jste se přišli rozloučit s naším tátou, Pavlem Petříčkem, alias Rafikou, šerifem a zakládajícím členem osady Kamarádi staré řeky.

Rád bych se ve vzpomínkách vrátil k jeho životu a taky bych rád trochu poděkoval.

Coby malý kluk v poválečné době tatka ministroval a vyprávěl, jak za odměnu půjčoval pan farář klukům plechové vláčky a hostil je bábovkou.

Po druhé světové válce se jeho rodina přestěhovala do Doks u Máchova jezera – pamatuji si, jak tatka líčil, že se svým tátou, svým dědou Vaškem, procházeli baráky opuštěné narychlo odsunutými sudetskými Němci, prohledávali je a nacházeli spoustu věcí – od hrnců na plotnách se zbytky jídla přes hračky a peřiny až po ukryté či zapomenuté zbraně.

Myslím, že tohle období ovlivnilo jeho celoživotní koníčky – zájem o historii a touhu sbírat všechno možné – mince, staré bankovky, hračky, vláčky a v neposlední řadě i vojáčky nebo zbraně.

Před nástupem komunismu oblékl malý Pavel skautskou košili, uvázal si skautský šátek a složením slibu se stal skautem. Doba a čas však tuto životní cestu uzavřely a tak jen krátké nadechnutí v době Pražského jara v r. 1968 umožnilo Pavlovi prožívat v roli vůdce skautského oddílu dobrodružství podobná těm, o kterých snil, a o kterých ve svých knížkách psal jeho oblíbený autor Jaroslav Foglar – Jestřáb.

Není-li možné jít v životě jednou cestou, nabídne život cestu jinou – a tak se táta dostal řízením Osudu ke své velké celoživotní lásce – trampingu.

Americké prerie, Skalisté hory, australská divočina a řada jiných míst tak, jak je Pavel znal z dobrodružných románů – Rodokapsů a Mayovek – vábila a on je postupně objevoval na Sázavě, Berounce či mnoha jiných krásných místech naší země.

Svoji životní lásku Heddu si Pavel vzal v r. 1967 a netrvalo dlouho a postupně se jim narodili 3 synové – Daniel, Tomáš a Radek.

Pavel s Heddou prožili v manželství 42 let – rád vzpomínám, jak spolu chodili na trampské bály „na dálnicích“ – dáma v parádních šatech a mohutný chlap v kovbojské vestě s koltem zavěšeným proklaté nízko.

Společnou životní pout' Heddy a Pavla ukončila dlouhá nemoc naší maminky, která Pavla opustila 27. listopadu 2009.

Dovolte mi, abych teď za sebe, Tomáše i Radka vyjádřil tátovi několik poděkování.

Předně bychom Ti chtěli, táto poděkovat za to, jak ses o mamku staral a vyprovodil ji na její poslední cestě – tati, jsi formát!

Měli jsme o Tebe strach, co s Tebou bude dál, a udělalo nám

radost, že poté, co čas zahojil bolest ve Tvém srdci po této ztrátě, měl jsi velkou chuť jít dál svojí trampskou cestou a po čase jste se díky ní našli s Mirkou Kopeckou.

Mirko, za všechno, co jsi pro tátu udělala, ti patří naše upřímné „Díky“!

Jako malý kluk jsem se zatajeným dechem poslouchal přezdívký tátoových kamarádů – Berna, Olaf, Baron, Vimpi, Kepi, Klábr, Noha – a byl jsem doslova fascinován mohutnými vousáči v zeleném či maskovaném, s velkými noži u pasů.

Kouzlo večerů s hvězdami, kdy jsem schovaný ve spacáku a předstírající spánek s nastraženými ušima poslouchal vyprávění Tvoje a Tvých kamarádů, je v nás i nyní.

Díky za to, že jsi nám ukázal, co je to kamarádství.

Atmosféra letních táborů na Javornici, kam jsi nás s Tomášem a Radkem coby jeden z vedoucích bral s sebou, je nezapomenutelná – ať již to byly táborové ohně nebo legendární hra „Na četníky a zloděje“, v nás zůstala dodnes.

Díky, že jsi nám ukázal, na jaké straně máme stát.

Tvoje odvaha v mých očích malého kluka byla ohromná – vzpomínám si, že jednou byl celý tábor kvůli povodním evakuován, my dva jsme se však vrátili za hrstkou statečných – za velkého „slejváku“ jsi mě s pomocí lana dostal přes bouřící Javornici po mostě, který tak tak odolával dravému proudu, bezpečně na druhý břeh, zpět do tábora.

Díky za to, že jsi nám ukázal, co jsou síla a odvaha.

Moc děkujeme za vše, co jsi pro nás udělal, stálo Tě to často mnoho sil, ale víme, že to bylo z lásky k nám, a to i přesto, že jsme dělali chyby, zlobili Tě a mockrát jsme Tě i zklamali.

Věříme, že se na nás zpoza „nebeských bran“ díváš a budeš dívat i dál – doufám, že Ti budeme dělat radost!

Naposledy se s Tebou loučíme pomyslným stiskem ruky a prostým, Ahoj!“

Daniel Petříček

Bez komentáře

To byl bál 2015 !!!! Povstání na Chodsku.

Vloni jsme byli svědky, kterak stateční Chodové snažili se uchránit naši západní hranici před cizáky v návalu optimismu neváhali se spojit i s Bavorsy, v domněnku že tito pomohou uhájit Schengenský prostor před pronikáním cizích kmenů na naše území.

Uhájili jsme Lípy, uhájili kouření, Kozinu jsme nechali plzeňskému soudu. Lomikarům bylo prorokováno že si zlomí játra, avšak po odvykací kůře u profesora Skály jejich páteře i játra získala nevídanou pružnost a Chodové i ostatní strážci našich hranic se dostávají do defenzivy

Námořníci slavili!!!

V březnu zahráli Kamarádi Staré řeky i na vodácko-námořnickém bále u Tondy v Eldorádu

Muzikanti se do toho vopřeli

Bylo veselo, soudek rumu se kutálel po palubě zapěli jsme staropražské i námořní písně

Ani tropická vedra nás neodradila

Ve středu 12.8.2015 odpoledne vyšplhal teploměr na 36°C. Podle domluvy jsme se sešli na palouku u srubu. Dát se do práce v tomhle vedru nám připadalo skoro jako hazard s vlastním zdravím. Ale padlo rozhodnutí kolektivu: **Jdeme do toho!**

Jako vrchní střešník se chopil velení Sláva Andrš, každý se chopil práce kterou zvládal a už to lítalo. Za chvíli to vypadalo že z boudy už nezbyde skoro nic. Ale opak byl pravdou. Postupně se podařilo boudu zpevnit, přelaťovat, položit a upevnit krytinu. Velký podíl na zduaru akce mají i osadní dívky, které nás nejen povzbuzovali a občerstvovali, ale svojí usilovnou prací se zasloužili o úklid okolo ohniště i konečnou fázi v době kdy jsme už padali na hubu.

Když se ruka k ruce vine, tak se dílo podaří. Díky kamarádi! Sherif.

49. potlach Kamarádů Staré řeky

Neuvěřitelně čas letí a prchá. V říjnu 2015 dle tradice proběhl 49. Potlach naší osady. Samozřejmě v předstihu probíhaly horečné přípravy. Brigády na Campu v Údolí Zatracených se zúčastnilo mnoho osadníků a patří jim DÍK za vzornou přípravu této pro osadu tak význačné akce. Přípravám bylo věnováno mnoho času i úsilí kamarádů, ale stálo to za to!

Odpolední hraní i vzorně připravené soutěže dobře pobavily a kamarády byly dobrou předehrou pro zapálení 49. posvátného ohně.

U táboráku se sešlo takřka 260 kamarádů. Večer obohatily pěvecké soutěže i veselé vyprávění kamarádů a tak nebylo divu že se program protáhl do časných ranních hodin. Camp jsme opouštěli vzorně uklizený v neděli odpoledne. Poděkování patří všem kteří přiložili ruce k dílu

Muziky, muziky vy pěkně hrajete

Také v letošním roce pokračoval soubor Kamarádů Staré řeky v úspěšných vystoupeních a koncertech. Uplynulý rok byl ve znamení putování po České republice, řekách i osadách a samozřejmě účasti na různých festivalech country a trampských písničkách.

Jako vyvrcholení celoroční činnosti osadního souboru, pro Vás připravili **Kamarádi Staré řeky** letos již po osmé celovečerní předvánoční pořad-,, **Berounko má**“. Písničky, vyprávění i vystoupení hostů večera, byly určeny přátelům, milovníkům přírody a trampování, vodákům a všem, kteří si přišli v předvánočním čase oddechnout od věčného ruchu, chvatu i starostí, které nás celý rok provázejí.

Děk patří kamarádům kteří v předsálí připravili výstavu fotografií, obrazů a historických snímků ze života osady Kamarádi Staré řeky i dokumentů z jejich výprav. Vzpomenuli jsme na šerifa Rafiku a na to co vše pro osadu za život vykonal .Milými hosty večera byla **zpěvačka**

Jitka Vrbová s vynikajícím kytaristou a zpěvákem Standou Chmelíkem.

Dalším hostem večera byla **svingová kapela a pěvecký soubor - Modrá Synkopa**. Svým repertoárem složeným převážně z tvorby Jaroslava Ježka jistě potěšila všechny milovníky dobré muziky

Milým hostem byl se svým banjem i Jirka,, Klábr“ Kreisinger.

Osada oslaví 50.let

Kamarádi , 50 let není z pohledu trvání světa žádnej věk ale prožitých 50 let na trampu, nepočítáme –li školní léta - strávených a prožitých v osadě..... to už je skoro celý život. No a to se už oslavit musí.Nepočítaje osadní akce které budeme letos pořádat pro kamarády spřátelených osad, .

uspořádáme letos - Velkou slezinu, Potlach, Setkání kamarádů – říkejte si tomu každý jak chcete. Důležité

První potlach osady 1966

je že akce se bude konat 25.6.2016 . a je určena pro všechny, kdo nosí , případně nosili naší domovenku, tedy pro ty, kteří jsou, nebo byli členy osady Kamarádi staré řeky, tedy i čestných členů osady. Podrobnosti uvedeme na pozvánce, kterou se pokusíme všem včas doručit. Zapište a pamatujte si termín akce. Přijít a pobejt je věcí osobní cti každého z nás. Kamarádi si to zaslouží!!!!

Admirál Grog končí plavbu

Tyto řádky se mi nepiší zrovna nejsnáze. 18.4. 2015 byl na Slavíkách uskutečněn poslední pokus o sestavení posádky lodi Admirál Grog, a o opětné vyplutí. Znamená to partu 12 práce schopných mužů. Přesto, že se na palubě lodi vystřídal mnoho kamarádů, na schůzku a následnou brigádu se nás nesešlo mnoho. Ono se nelze co divit, část posádky je starší 70 let a mladšího 50 let nenajdeš. Po 15. letech, po 15. úžasných dobrodružstvích a třech marných pokusech dát dohromady posádku bylo rozhodnuto. Technický průkaz plavidla platí do

15.10.2015, o jeho obnovení nebudeme usilovat !Loď ADMIRÁL GROG bude postavena na Jarově před hospodou Eldorado, abychom si měli kde připomínat naše heroické plavby, a děti si měli kde hrát. Loď bude stát dokud ji děti, zub času, nebo lidská hloupost neudolají . Na stěhování a stavbu loď 29.5. až 31.5.2015 se nás sešlo ještě méně než před měsícem na Slavíkách. Opravdu jen ti nejvěrnější. Antoán nám připravoval opulentní večeře a obědy. Večer nám Jindra hrál na harmoniku. Přesto, že to nebylo úplně veselé, bylo to pěkné.

DÍK VŠEM, KTERÍ SE KDY PLAVILI NA PALUBĚ LODI ADMIRÁL GROG !

Je hotovo.
Už jenom slavit

Milá návštěva

V únoru 2015 jsme byli poctěni milou návštěvou. Při svojí cestě do naší republiky se u nás zastavili prof. Vladimír Clode Fišera se svojí milou ženou Bernadete. Byli jsme velmi rádi, neboť jsme se mohli alespoň částečně revanžovat za ubytování a péči, kterou nám tito přátelé poskytli při oslavách 70. výročí vylodění spojeneckých vojsk v Normandii. Společně jsme si zavzpomínali na úžasné chvíle prožité v Turqville u Fišerových, zaspívali si i popovídali . V dalších dnech jsme společně navštívili pamětní místa naší osady i mnohé pamětihodnosti našeho kraje. Zdravíme naše přátele do Francie a těšíme se na další shledání.

Jak jsem si chtěl okroužkovat příšerku.

Před mnoha lety, kdy se naše loď Berounka vrátila do svého suchého doku a z plavby zůstaly jen vzpomínky. Tehdy se začalo plánovat, kam příště zamíříme před naší lodi. Ne že by bylo v našem okolí málo vody, ale touhy nás směřovaly dál a dál od domova. Měl jsem sen, podívat se na Skotskou vysočinu, proplout Caledon. Zjistit pravdu o dávné příšerce a pomoci výzkumu. Co to říkám, prostě jsem chtěl zase z domu. Berounka je natolik zvláštní a krásná loď, která připomíná staré dobré časy, že se sama Lochness určitě vynoří, aby se podívala na ty, co na hladině plují. Při té příležitosti ji nasadím kroužek. Nechával jsem se unášet sny a běželi dny. Roky. Berounka je nejspíš také už v zemi snů, ale můj se splnil. Vyrazil jsem okroužkovat si příšerku. Na palubě La Grace vydal jsem se vydal za sny. Začátek byl ale víc

než skutečný, první noc v Belfástu spolu s kamarádem Bedou jako bezdomovci bloudíme městem a spíme na nádraží. Sobotní dopoledne mi dopřalo impozantní pohled, který se neomrzí, když se ze zátočiny vynořila příď La Grace a začala se stáčet v přistávacím manevru k molu. Vypluli jsme Irským mořem, směr sever. Vlny se chtěly podívat na naši palubu a loď se pravidelně do nich nořila a svojí příděl drtila jejich opovážlivost. Miluji to úchvatné houpání. Čekaly nás Neptunovy schody, kaskáda sedmi zdymadel za sebou. Jsou to hodiny rutinní práce s těžkými lany. Jezera nám ale dala za odměnu svoji krásu. Hory se stále dívají na svoji výšku v zrcadle jezer. Popravdě příšerku jsem si neokroužkoval, ale zatrhl jsem si další splněný sen v dlouhém seznamu. Jinak příšerek je tam na souši dost. Skládám hold krásným českým děvčatům, tj. všem.

Cpt. II. třídy Richard specialista pro plavbu v rákosí a ztroskotání, instruktor robinsonů, majitel několika finských ostrovů a ručního mandlu

KDO dříví má ten si užívá

Začalo to tím, že jsem se zbláznil a na stará kolena si pořídil chatu na Záhořanském potoce (LIBRAJDA) v jedné z nejstarších osad na Vltavě v osadě ALBATROS. První zimu jsem přežil se dřívím které tam zůstalo po majiteli. Pak jsem zjistil, že chata nemá ani podlahové ani jiné centrální topení (trouba t.j. já) a dřevo došlo. Začal jsem se poohlížet po nějakém zdroji dřeva a byla mi nabídnuta poražená olše cca 40m od chaty. Paráda. Ale ouha, jsem už méně zdatný, abych tento asi

jsem požádal o pomoc kamarády. Přijel kamarád Jarda Chromek, Jindra Egy, Ríša Kothera a Bobina, která vše zdokumentovala na fotky. Po zhlédnutí fotek uvidíte, že to nebyla žádná sranda a ani počasí nám nepřálo.

Díky za takové kamarády. Wimpi.

Tyterušky 2016

Někdy od podzimu nenápadně Hani Č.: „Já bych chtěla na Tyterušky, to by bylo zajímavý, pojeď taky!“ Asi jo! Pak zase emailem zpráva: Předpověď počasí -1°C... ideální počasí, teplo atd. Tak teda jedem! Kdy? 22. 1. 2016 jsme najednou na nádraží s malou bagáží, tu velkou nám přiveze Pavel až na flek. Bobina, Hanka a Keliška. A pes Laky. Mrzne – až praští!! Cesta vlakem byla příjemná: vystupujeme v Laštovicích. Paní výpravčí nás fotí a ptá se. To jdete spát do lesa? Kroutí nevěřícně hlavou a utíká do vyhráté kanceláře.

Cesta z nádraží byla snad to nejhezčí z celého dne. Svítlo sluníčko, všude sněh, mráz tak vůbec nevadil.

Na vrcholovém bodu U Hnoje naposledy dáváme vědět, že žijem a vypínáme mobily, stejně už není signál. Ještě se kocháme výhledem na až kýčovitě zasněženou krajinu. Jak od Lady.

Pokračujeme lesní cestou, všude stopy od zvěře ve sněhu. Poznáváme liščí, zaječí, srnčí i jelení. A hlavně to ticho! Chrochtáme blahem!!

Došli jsme na potlachoviště. Rozdělat oheň a připravit flek i pro kamarády, kteří ještě přijdou, je pro nás trempky v nejlepších letech a s bohatými zkušenostmi – HRAČKA! Za chvíli voní káva, už bydlíme. Nó bydlíme.... až do večera platilo heslo: Já mám tohle, ale v batohu! Já taky a taky v batohu! A batohy byly někde v Praze u Pavla!? Proběhla malá diskuze, co když nepřijede!??? Například: Když se vyspím v autobusu, tak u ohně taky! Dorazivší Jindřich a Karibú nás do spacáků nechťejí! To bylo radosti, když Pavel přijel. Rychle připravit pelišky, dobrůtky do břicha a čekat.....

Přiletí? Nepřiletí??A přiletěly! Tyterušky!!!! Konečně je vidíme na vlastní oči. Nádherna! Taký byly vhodné podmínky. Mráz - 14°C, den před úplňkem, jasno a Měsíc vystoupal vysoko nad les!!! Mohl se tak zrcadlit a pouštět prasátka po Tyterském potoce....tak jako před 17 lety, kdy jsme je pozorovali poprvé!

Ráno jsme se probudili do čerstvě napadaného prašanu všichni, nikdo nezmrzl. Po snídani odjel Jindřich a Karibú, vystřídali je Míra Hasič, Tom Doktor a Mirka. V poledne přijela návštěva: Baroni. A taky nějací slušní z Pavlíkova s psí slečnou, co si tam občas zajdou upéci buřtíka. S Hankou jsme se sbalily a hajdy domů. Večer nás čekal myslivecký ples na Svaté. A ani jsme tam neusnuly, přestože náš stůl byl u velkých kachlových kamen. Asi nás to zocelilo!

(Keli)

Holčičí výlety

při jedné debatě, dávno tomu, nastalo často omílané téma holky – kluci. Vy děláte a můžete tohle a vy zase tohle. To asi každý zná. Tady nastala situace kdo kam. A když vy (chlapi) tak my taky (holky). A bylo to. Holčičí výlet byl na světě. Klokan se chtěl mermomocí vetřít, ale měl smůlu. První holčičí výlet byl naplánován před pěti lety, v květnu a to na posázavskou stezku. Když ji organizoval Láďa Tera, počasí mu nepřálo. Poprvé byla klouzačka, účastníci soutěžili, kdo ještě neupadl, nebo kdo vícekrát. Podruhé napadlo pět cm sněhu. To také nebylo to pravé. Nám se šlo báječně, krásná májová příroda se nám odměnila. Teploučko, sucho, vynikající bramboračka, nádherný výhled na kaňon Sázavy. Obě Hanky a já jsme si to náležitě užívaly.

Další rok bylo na řadě Dalejské údolí. Pro nás zatím neznámé území Prahy. Opět nám počasí přálo, opět se Klokan vtíral, ale marně. Byly jsme neoblomné. V následujícím roce jsme se rozhodly pro Divokou Šárku. Tentokrát se naše řady rozrostly. Přidaly se Gabi s Verčou, Vendul a Stelda, na homologovaném psím kočárku buldočka Anča a pekinézka Ešly. Taký jsme všechny koukaly s otevřenou pusou, jak je v Praze krásně. Na počasí máme my holky štěstí. Klokan loudil. Nesměl.

No a vloni jsme se vydaly do našich zlatých Žloutkovic. Přes Zdejinu, Otročiněves a Nový Jáchymov. V cíli byly buřtíky, vínečko u Vítka a večer hraní „To co zbylo“ v hospodě. Škemrající Klokán je už tradicí. Jsme tvrdé.

Letos se taky chystáme. Zatím není jistá trasa, ale my se vždy domluvíme a jdeme. Ženský na to holt nepotřebujou svolávat čtyři konference. U Kropáčů, u Jami, U Zelených U Jelena, v Selský.....

Keliška

Brdy 29.1 – 31.1 2016

Ozvala se mi Prcková alias Poměnka z Ústí, že by rádi na Brdy. Domluvili jsme se na začátku v pátek večer v Příkopicích. Dál, že půjdeme v sobotu na Padrtské rybníky, Prahu a někam na Tok a v neděli do Hořovic přes Valdek. Ve vlaku se nás sešlo 9. Všechno bylo podle domluvy: mráz, sníh, déšť, fujavice a i trochu sluníčko. V neděli byla změna, pouze fujavice a pro indispozici nohy jednoho z nás, změna cíle na Příbram. Vandr byl povedený.

Jindra Harmonika

Trochu „MARATONU“

Jezdím Maratón Dolany (Chrást) – Bránov (Nezabudce) od 2. ročníku. První ročník jsem nejel, páč se mi vožral háček. Pokaždé

(kromě prvního splutí) se pro sebe i pro okolí asi na pátém kilometru ptám: „Co já vůl, debil atd. tady dělám!?“ Je to vždy, alespoň pro mne, otázka vůle dokončit, pokud možno v limitu.

V počátcích tohoto závodu, jak si pamatuji, se mnohé posádky zastavily i v hospodě v Liblíně a ve stánku na Zvíkovci. S tím závoděním to myslelo vážně jen málo posádek. Dnes je tomu naopak. Svědčí o tom kevalové Orlice a jiné superbrusy.

V cíli se večer sedělo u ohně. Některé posádky až po návratu z hospody. Byli tam všichni kamarádi. Hráli Střelci. Byla to prostě nádhera. Také neoficiální druhá půlka Maratónu: Bránov – Beroun stála za to! To jsme si všichni užívali. Ve Zbečně na Barandově u Otty Šebka, ve žloutkovické hospodě. Je to taky kus historie Staré řeky. Pojďme se sejít v cíli!!!! Někdo může loď třeba jen ze Skrej nebo z Liblína, někdo vlakem či autem.....!??

Jindra Harmonika

„Narodilo se štěně lidí se nebálo“

Narodilo se štěně lidí se nebálo zpívá Jan Werich ve známé písni U nás se štěně nenarodilo, ale v dubnu, před 50ti lety spatřil světlo světa na Tmani u Jíchů malej Jirka alias FÍK!

No a to už je důvod se napít. A tak v dubnu u srubu na Plešivci připravil Jirka řádnou hostinu a osada s Jirkou řádně slavila. Před chvílí mu bylo něco přes čtyřicet

a teď už mu taky chudákovi táhne na šedesát! A penze daleko!

Do dalších let přejeme hodně sil pro budování hnízda, **ale především zdraví !!!**

Je nás víc - nebudem se bát vlka nic

Tak se nám osada opět trochu rozrostla. A je to dobře. Zatímco některým našim kamarádům bůh už nalévá tam nahoře v nebeském baru tu zlatistou brandy, tak těm co, tady zbyli, nezbyvá, než tlačit tu naši trampskou káru dál. Na 49. potlachu jsme do našich řad přijali mezi sebe nového člena osady Jirku Kopeckého- alias hajnýho Mourka. Jezdí k nám už

coby adjunkt drahnou řádku let, nikdy neváhal při společné práci přiložit ruku k dílu .

Na oslavě Dne krabic v Srbsku se čestnými členy Kamarádů Staré řeky stali Tony Linhart a jeho sqvaw Monika, kteří se s námi zúčastňují našich akcí a jsou velkými příznivci osady.

Při této příležitosti nám Tony předal písničku o Rafíkovi kterou složil na jeho počest a my na oplátku zazpívali Tonymu písničku Údolí Ztracených, kterou naši osadě Tony věnoval. Zalamujeme palce kamarádi a přejeme Vám pěkné dny v klínu osady!!!!

FRANCIE Du Midi 2015

Naši touhu po nějakém tom dobrodružství ani věk neudolá. Na postavení Admirála Gropa nám síly sice už nestačí, ale vyplout musíme. Rozhodli jsme se pronajmout si loď na kanálu

Du Midi v jižní Francii. Posádka deseti ostřílených lodníků se 1. 11. 2015 vydala na 1 399 km dlouhou cestu do města Agde.

Cestou se vozidla, ve kterých posádka cestovala rozdělila. Transit se šesti cestovateli jel mimo dálnice, a na cestě dvakrát nocovali. Fábie se čtyřmi nachází v ústí řeky Róny v kraji Camargue, moře, plameňáky, polodivoké koně, statné býky, rýžová pole a rozsáhlé salinasy, (těžba soli z moře). Je co obdivovat. 3. 11. se obě části posádky sešly v přístavním městě Agde, departman Languedog-Roussilion. Ještě před převzetím lodě zajela posádka do středu města položit věnček k památníku československé armády. Právě v městě Agde a jeho nejbližším okolí se v roce 1939 – 1940 formovala

1. československá pěší divize ve Francii – 10 200 Čechoslováků. To už patří k tradicím našich plaveb, bylo tomu tak na Volze- 2002 , ve Zborově - 2006 při cestě na Dněpr, nemohlo to být jinak ani při naší cestě do Francie. Odpoledne jsme převzali 15 metrů dlouhou, luxusně vybavenou loď Indiana Jones. Dvoulůžkové kajuty se sprchou a toaletou, perfektně vybavená kuchyňka.

To se nedá s ADMIRALEM GROGEM srovnat.

Na nás je toho přepychu až trochu moc. Po krátké instruktáži vyplouváme. Kanál Du Midi byl postaven v letech 1666 až 1682 mezi středomořským přístavem Sète a vnitrozemským městem Toulouse, délka 240 km, převýšení 190 m , 58 plavebních komor, z toho většina několikastupňových. Kanál není širší než Litavka. Má hloubku kolem 2m a značně zakalenou vodou. Břehy kanálu jsou lemovány letitými platany, za nimi už jenom

vinice. Kotvíme v malebných vesničkách nebo vyvázání ke břehu mimo civilizaci. Všichni si to náramě užíváme. Víno teče proudem. Večery na horní palubě jsou nádherné, je čas hrát, zpívat a povídat si. Po šesti dnech a sedmi nocích odevzdáváme loď v městě Carcasone.

Navštěvujeme neuvěřitelně zachovalé středověké město, jako by se zde zastavil čas. Odjíždíme zpět ke Středomořskému moři. 20 km jižně od Marseille nacházíme camp La Corona. Jeden den věnujeme koupání a lenošení, počasí je nádherné. Druhý den jedeme vlakem na prohlídku Marseille. Navštěvujeme starý přístav, pevnosti St.Jean, St.Michale a další památky. Neustále potkáváme lidi všech možných národností a barev v jejich tradičním oblečení. Vydatný pozdní oběd v malém arabském bistru nedaleko nádraží St. Charles a cestujeme zpět do La Corona. Ráno vyrážíme směr údolí řeky Verdon. Krátká návštěva jezera St.Croix a vzhůru do kopců. Pěkné počasí nás opustilo, kolem nás nízké mraky a déšť. Přesto nahlížíme do údolí pokud nám to díry v mracích a mlha dovolí. Máme problém, zde na severu jsou všechny campy již zavřené.

Přejíždíme horský hřeben a zoufale hledáme místo, kde složit hlavu. Nedaleko Grenoble nacházíme hotýlek, kde přespíme v suchu a teple za usmlouvanou, rozumnou cenu 14 Eu za postel. Ráno krátká zastávka v Grenoble pak směr Ženeva. Kocháme se nábřežím vodotryskem a nespočtem lodí v okolních marinách. Pak už jen cesta domů.

Noha

La Grace a Kamarádi Staré řeky 2016

La Grace je replika brigy z 18. století (přeloženo znamená "Půvabná"). Na svých obchodních i objevných cestách kolem Evropy, Ameriky, po

ostrovech Karibského moře i přes Atlantický oceán původně nesla loď Augustina Heřmana. La Grace byla vůbec nejznámější korzárská loď za raných dnů Ameriky.

La Grace pod plnými plachtami.

Zkušenosti s vodními živly sbírala naše tramská osada dlouhou dobu. Počátky na Berounce byly dobrou průpravou, první mi průkopníky dálkových plaveb byli kamarádi, kteří se vydali do Rumunska a na gumovém voru a spluli velkou část řeky Olt. Další etapou byly plavby na vorech (nápad kamaráda Jo_Jo). „Berounka“ a pak i „Admirál Grog“ se kterými jsme brázdili finská i polská jezera, spluly Dunaj, část Volhy i Dněpru a uskutečnily mnoho plaveb po Vltavě i Labi.

Po ztroskotání La Grace se náš kamarád **Mila Štefan řečený Panák**, uchvácen vodními živly a touhou po dobrodružství, vydal do Španělska přiložit ruku k dílu a pomáhat s opravami na La Grace. Jeho šikovné ruce i schopnosti ocenil i kapitán Pepa Dvorský, a tak se záhy z kamaráda **Panáka stal oficiální bootsman na La Grace.**

Mnozí kamarádi využili jeho zkušeností a vydali se pomáhat s opravami na La Grace, neb jak

známo, pracovitých rukou není nikdy na lodi dost. No a odtud už byl jen krůček k nápadu, že **Kamarádi Staré řeky** by měli využít těchto poznatků a obohatit svoje zkušenosti o plavbu na La Grace. Ověřit si co značí slova písně „Ten kdo prožil opravdickou bouři na moři.....“ Nápad začínal dostávat konkrétní podobu. S Bobinou jsme začali dávat dohromady seznam zájemců o plavbu, doplnili jsme posádku o přizvané zájemce, protože ne všichni kamarádi z osady stáli o plánované zážitky, nebo plánovaná plavba byla nad jejich finanční možnosti. Celou posádku nakonec tvořili přihlášení kadeti-plavčíci, odhodlaní snášet lednové Středozemní moře v okolí Elby. Nutno dodat, že i když celkový průměr kazilo několik mladíků, věkový průměr posádky činil 63let, z čehož je jasné, že to nebyla posádka žádných zelenáčů.

Odjíždíme

V sobotu 8.1.2016. nakládáme proviant, potraviny, potřebné doplňky pro loď, loučíme se s manželkami. Na berounském nádraží nastupujeme do autobusu a pak už jen sledujeme, jak bílé šátky dívek mávají na pozdrav. Cesta ubíhá rychle, chvíli zpíváme, ale pak už se vše hrouží do spánku a silniční koráb nás unáší přes Rozvadov na Mnichov, Insbruck, Trento, Modenu, Bolognu, Firenze a Livorno do Baratti, kam pro nás připluje La Grace. **To bude legrace!**

A je to tady

Vykládáme z autobusu hroznou spoustu věcí a v malém přístavu si krátíme chvíli čekání hraním, zpěvem, pokusy ulovit první rybu a průzkumem okolí. Tři hodiny uběhly jako voda v Kačáku. Když se náhle za útesem objevila malebná La Grace, zmocnila se mnohých z nás touha z očekávání věcích příštích. A pak už jsme byli ve člunu a po chvíli vystoupili na plubu La Grace

Kamarádka Bobina ověšená fotoaparáty a kamerami celou cestu pečlivě dokumentovala. Tisíce fotek můžete shlédnout na:

bobifarma.rajce.idnes.cz

Mnohý z nás již prolezl kus světa a ledacos viděl i zažil, ale domnívám se, že zážitky které následovaly zanechaly v každém z nás nezapomenutelné dojmy

A tak pro stručnost a objektivitu, nechme hovořit deník kapitána

Portoferraio

V sobotu (9. 1. 2016) jsme naložili novou partu a za neděli doplachtili do Portoferraia. V noci přišla bouře, a tak jsme i u mola v dokonale chráněné maríně měli ráno cvičení. Bouře nahnala do přístavu tolik vody, že úplně zmizely opěrné zdi lodního úvaziště. Musel jsem nařídít z víc než 1/2 naplnit fendry vodou, aby se měla chudinka La Grace pod vodou o co opřít bokem. Kdybychom to neudělali, tak fendry přeskočily zeď a loď skončila bokem na betonové hraně mola. Jediným problémem je, že nám za ně tahají jachtaři z okolních lodí, aby zjistili, proč naše fendry neplavou, když jejich jo! P.S.: Fendr je balón co chrání bok lodi.

Jinak Korsika hlásí vítr o síle až 150 km/hod., prý 6 – 9 metrové vlny, které zalévají až pobřežní silnici a ničí odstavená auta na parkovištích na pobřeží. Sem by bouře od síle („už jen“) 40-50 kn měla dorazit dnes v noci.

Všichni jsou dnes na výletě po ostrově.

Vylepšené fendry a bidlo

V noci foukalo i přístavu jako blázen. Museli jsme pokračovat ve vymýšlení dalších možností jak neustále chránit La Grace před betonovým mole. Nakonec se jako nejúčinnější ukázalo bidlo vyrobené z čelenní čnělky (klada průměru cca 15-20cm) vzepřené mezi pachole na mole a předním vazem. Co na tom, že to pod nápořem větru za noc 2x prasklo, hlavně, že loď je celá ne? Hned ráno jsme se běželi podívat přes kopec na pláž. Vlny hravě dosahovaly terasy na plážové restauraci. Zbytek dne se lidi rozdělili na lenochy, turisty a pomocníky s drobnými pracemi na palubě.

Ahoj. Slova kapitána:

„Padl rekord - napočítal jsem 8 velkých nástrojů na jedné plavbě (drobnosti nepočítám). A i když já na mejdany moc nejsem, musím přiznat, že hráli tak krásně, že jsem usínal s úsměvem na tváři až do 4hod. do rána!... „

Stará řeka vyměnila řeku za staré moře

Cesta do Porto Azzura

Dopoledne si léčíme rány po večírku a připravujeme loď na vyplutí. Vítr sklesal na 25-30 kn, tak vyplouváme. Na moři jsou stále velké vlny a La Grace to mohutně hází ze strany na stranu. Vytahujeme plachty. Vítr nám ale přední stěhovku hned roztrhal.

Jindra, jako „pavouk“ v lanoví-kdo nezkusil těžko pochopí Cesta až do Cava byla dobrý adrenalinový zážitek. Pak se vlny

zklidnily a my v klidu doplachtili až do Porta Azzura.

Zlatokopové v Calamitě

Ráno odplouváme na jih Elby do zátoky Calamita. Počasí sice není ideální, ale i tak se nám daří vysadit skupinu zlatokopů na břeh, a ti se snaží celé dopoledne zbohatnout!

Odpoledne se vracíme zpět do Porta Azzura prohlédnout místní sbírky kamenů. Noc trávíme vyvázání v klidu a v pohodě bokem k molu.

Ale to už se nezadržitelně blíží sobota a s ní i konec našeho dobrodružství.

La Grace se svým kapitánem nás spolehlivě dopravila zpět do přístavu, vylodění s bagáží bylo pro nás rutinou. Drobným stínem naší plavby byla zranění, která si vyžádala moře jako svoji daň. Odřeniny, modřiny, boule a monokl se ale brzy zahojí. Nejhuře dopadl kamarád Max, který to odnesl zlomeným žebrem. Ale i to se začas zhojí a zůstanou jen krásné vzpomínky.

Závěrem musím za sebe i **Kamarády Staré řeky** poděkovat kapitánovi **Pepovi** i **celé posádce La Grace**, která se o nás během plavby starala a dala nám v rámci možností nahlédnout do tajů mořeplavby i duší námořníků.

Přeji La Grace i všem, kteří se zasloužili o uvedení snů o velkých plavbách do skutečnosti, hodně dalších krásných zážitků, dobrý vítr do plachet a vždy šťastný návrat do přístavu.

Šťastnou plavbu Aloha Oe !

Beroun, 21.1.2016 Baron

Kde se hrálo 2015

10. 1 – Srbsko – U lanovky (stopaři- pochod)

21.2. - Osadní bál – Tetín-Chodové

07.3. - Hraná –Černá Perla (Pjonky)

13.3. - Memoriál Jendy Kordy – Barča

14.3. - Bál –Tonda Cinert (Eldorado –Jarov)

21.3. - Vítání jara – Plešivec u srubu

23.3. - Láďa z Francie – normandie (Stará pizzerie)

27.3. - Hraná u Váňů (Jindra narozky – Budějovice)

04.4. - Jirka Jícha narozky – Plešivec
 10.4.- Trampský koncert– Sokolovna Nučice
 Štědrónín- Cejnování
 27.4 - Hraná – 17.4. - Honza Waner – Barča – Setkání osad
 30.4. - Čarodějnice – Plešivec u srubu
 1.5. - Hraná –(kemp Karlštejn) Setkání osad
 15.5. - Sešlost u Kuchyňky
 23.5. - Hraná – Pikovice- Trampský festival
 23.5. - Hraná u Čombeho Slunečná paseka
 25.5. - Hraná Barča memoriál (Jarky Mottla)
 30.5. - Hraná vítězů v Horním Jelení- cena diváků
 13.6. - Wimpi sám ve Skochovicích- Festival
 21.6 - 70. Potlach „Poslední příležitost „Chrudim
 27.6. - Hraná - loděnice Praha (Franta Havlín)
 4.7. - Muzejní potlach – Jílové u Prahy
 12.7. - Voda - Dovolena Chrást (Perglovka) tejden
 15.8. - Fous – Moraveč- Rozhledna a kovárna
 21.8. - Hraná Bubovice– (narozky Hroněk a
 25.8. - Pepa Tera – Lašovice - narozky
 29.8. - Mlýn – Liblín – hraná
 2.9. - Modrý Beroun – Pivovar koncert
 5.9. - Kemp Višňová – Bohouš Vykouk- texmen cl
 12.9. - Žabáci setkání v Radkyni
 26.9. - Potlach „SOVY“- Ztracené údolí
 3.10. - brigáda –potlachoviště
 10.10. - Potlach osady
 26.10. - Barča - Setkání osad
 7.11. - Merenda –P.S. – U lanovky – Srbsko
 16.11. - Hraná „Aljaška „Roztoky_voda
 28.11. - Hraná Hatě – (Westend)

mikulášská
 10.12. - „Berounko má“ koncert pojišťovna

11.12. - Osadní vánoce – den krabic – Srbsko
 17.12. - Vánoční pochodemerenda v Selský hospodě

!!!!!!Pozvánka na některé akce 2016!!!!

- 5. 3. Masopust černý vršek
- 12. 3. (sobota): námořnický bál Eldorádo u Antuána
- 19. 3. (sobota): z Vítání jara KSŘ možný přesun na POW WOW, Kladno, sportovní hala od 13. hod.
- 16. 4. (sobota): otevření muzea La Grace v prostorách pevnosti Terezín
- 17. 4. (neděle): setkání účastníků 2G a 20G 2016 s kapitánem La Grace Pepou Dvorským v Eldorádu u Antuána
- 7. - 14.5. 20G2016. plavba po přístavech v okolí Toulónu (Fr.), setkání historické plachetnice a pirátů. Ještě volná místa
- 21. 5. (sobota): Maratón na řece Berounce, dojezd Bránov vody
- 2. - 6. 7. Březno u Chomutova: Poslední indiánské války (datum bude upřesněno)

U Žabáků bylo dobře.

Již se stalo skoro tradicí, že druhý víkend v září pořádají kamarádi „Žabáci“ z osady BALKONY na svém ranči v Raduji za Jičínem posezení u ohně, dobrého jídla a pití, pod názvem „Setkání kamarádů“.

Celé setkání se nese v duchu osadního potlachu. Každým rokem Magda vymyslí zajímavé téma a Žabák to doplní pravým „Kerkonošským kyselem“.

V roce 2015 bylo dané téma „Hawai“. Polonahé ženy i muži a velice zdařilé pomůcky z recyklovaného materiálu (petlahve).

Kromě pantoflí do stanu a košťátek na úklid vznikaly i vázičky na kytky a další potřebné věci.

Mezi asi čtyřiceti zúčastněnými zavládlo nadšení a velká legrace u těchto výrobků.

Na této akci již v minulosti byli někteří kamarádi z naší osady a ohlasy byly vždy dobré.

Těšíme se na další setkání na této podkrkonošské chaloupce.

HOFR

